

denken, en er nooit een andere oplossing voor vinden, dan die lag in het mysterie van hun liefde zelf, hun wederzijdsch geboeid en verrukt zijn. „Een gevoel als het onze, mijn liefste,” zei Huib haar eens, „te onder vinden is het alleen, te kénnen in zijn eigen wezen, te verklaren nóóit! Het is er nu eenmaal, zooals de heele wereld er nu eenmaal is — zonder oorzaak, zonder logica, zonder doel en zonder einde!”

„Ja! Zonder einde,” herhaalde Pauline extatisch, en zij greep naar zijn hoofd — lang, lang, in tijdvergeten overgave hielden ze elkander omvatten.

Al wat, naar maatschappelijke noodzaak, uit hun verhouding zou moeten voortkomen — al wat ook andere menschen aanging — ze schoven het zoo ver mogelijk van zich af. Aan Liesje had Huib geschreven, Pauline, wat later, aan haar ouders, maar daar bleef het dan ook bij. Vrienden, kennissen — och, het zou immers allemaal nog tijds genoeg zijn als ze waren ondertrouwd. Dus vermeden ze alle ontmoetingen — maakten hun wandelingen liefst een eind buiten de stad, en bij voorkeur 's avonds. Lang talmde, in Mei en Juni, de weldadige avondsfeer. En ze wisten de eenzame wegen wel te vinden. Deze avondwandelingen, voor hen beiden werden ze tot de zuiverste, verrukkelijkste uren van blijde lichtheid die ze ooit gekend hadden. Pauline, schoon meestal maar stil genietend, diep naar binnen levend en rustig gelukkig aan Huibs zijde gaande, haar arm om den zijnen — zoodat zij elkanders geladen levenswarmte geen oogenblik misten — kon toch ook eensklaps geraken in een uitgelaten vreugde. Dan sloeg ze, om de twintig of dertig passen, haar grijpende handen bruusk en driftig om Huibs hoofd en hals, zoende hem, perste haar mond op den zijnen tot verstikkens toe, sprong tegen hem op soms zoo wild, dat hij, bedwelmd en lachend, moeite had zich op de been te houden; dan uitte ze gesmoord alle de lieve bijnamen, die haar verlangen voor hem gevonden had. „God-o-god”, kon ze uitroepen dan, „o nee-nee, ik kan niet — ik kán het niet op!” Huib herkende haar soms bijna niet, het zoo ingetogen, zoo ernstig in haar taak verdiepte meisje, dat hij dien eersten avond had gezien. Hij verwonderde zich — een verwondering, zwaar van illusie, en van de diepste verteederung.

Toch vermoedden — hij wist zelf niet hoe 't kwam — zijn bezinkende gedachten verband tusschen deze onstuimigheid van Pauline — gepaard met zijn verwondering — en andere, vaak nog sneller voorbijgegane, indrukken van haar wezen, die hij tot nog toe juist aan haar kuische ingetogenheid, schuchterheid van jong meisje had toegeschreven; iets vreemd geslotens leek zij soms voor hem te hebben, iets alsof, ondanks haar diep vertrouwelijke bekentenissen, zij toch nooit nog haar gehéele wezen voor hem openstellen dorst, of wenschte. En wel het sterkst misschien deed dit vage vermoeden zich in zijn bewuste denken gelden bij